

השיבה שופטיך

סיפור מעשה שלא היה ולא נברא

חלשה דעתו של המלך, ויכסוהו בדיווחים מלטפים, ולא ייחם ליבו. לא ידע מרגוע. הביאו לפניו את בנו. אמר לבנו: "מעתה ואילך, רק כיסאי גבוה מכיסאך. אבל ידך היא שתניע שרביטי. כל אשר תאמר לי, אעשה".

אמר לו בנו: "אבא, אנא תנני שבת על כיסאך. זהו רצון אימא".

ענה המלך לבנו: "לאו. לך העצה, ולי המלוכה".

נאלץ בנו להסתפק בעצה, אלא שלא ידע מימינו ומשמאלו. גמר בליבו: "אעשה מזימתי כמזימת אבי. אדע כיסא יועץ מלך, אבל אטול עצה מאחרים". הרהר בחבריו, והוציא לקח: "זה טיפש וזה רשע. אינני חושש מן הרשעים, אך אלו יגלו דבר סוד". גמגם ליבו מה לעשות. עלתה לפניו מחשבה: "הנאמנה בידידי היא אותה נפקנית שהכרתי בבית המרוח". החל נועץ בה בענייני כלכלה, ותיכּון הממלכה על פי מוצא פיה.

דמדמה הממלכה, ויביאו קצינים בפני המלך שאלה: האם לפרוץ במלחמה?

אמר להם: "תנוני שבע שעות ואשיבכם".

נתבודד בלשכתו והתקשר לבנו: "בני, יש לך שש שעות. השיבני".

השיב לו בנו: "אבי, בעוד שעתיים אגולף מגילופיי".

אמר לבנו: "זריזים מקדימים להתפכח".

מקץ שלוש שעות נתקשר בנו אצל אותה נפקנית.

אמרה לו: "אסיים מלאכת יומי ואשיבך".

אמר לה: "אשלמך שכרך כפליים".

אמרה לו: "אין דרכה של יצאנית להפך במילותיה. אינני כאחת מכם".

נתקשר אב לדחוק בבנו. "ענני כדרכך תוך שעתיים". הלך בן למקום היצאנית והחל להחזיר לקוחות בתשובה ושלחם ליצאניות נאות ממנה. נכנס ליצאנית.

אמרה לו: "מה מעשיך פה?"

אמר לה: "נתרגשו פרעות על עמנו. כלום עלינו לצאת למלחמה?"

שאלה אותו: "ולמה נתרגשו פרעות?"

השיב לה: "נותרה שעה אחת, ורק לך אגיד אמת. אנחנו כובשים אותם כבר 50 שנה". אמרה לו: "עד היכן ערל ליבכם? כלום אינכם מבינים שבמקום שבו משעבדים עם אחר, צומחת התנגדות? כלום אינכם מבינים שכיבוש עם אחר הוא רשע עולמים, שממנו תצמחנה פורעניות שבארץ?"

אמר לה: "כך אני יודע".

אמרה לו: "ולמה במקום מלחמה, לא תפסיקו הכיבוש?"

אמר לה: "אין אומץ, לא לאבי ולא לי".

אמרה לו: "אז למה באת ליטול עצה ממני?"

אמר לה: "חתכי את בדבר".

אמרה: "הדברים פשוטים וחתוכים. הפסיקו הכיבוש".

אמר לה: "עשר שנות אבי על כיסאו ראיתי רוזנים פושעים וטיפשים, ושופטים זבני נשמתם, והכיצד איש מהם לא הגיע למעלתך, זונה?"

אמרה לו: "בהיותי נעלה על שופטי עליון שלכם, אין מחמאה בדבר. אני בגדיי פושטת, והם בגדי אחרים פושטים".

שקל לה 400 שקל כסף עובר לסוחר, והלך אצל נפקנית אחרת.

אמרה לו האחרת: "משעה שנגמרה שעתך אצל המטרוניתא, שכל גדולי רומי משחרים אליה, מה פשר באת אליי, והריני עירום ועריה בחוצות?"

השיב לאחרת: "שלא על מנת לבוא לזונה כדרכה הגעתי, שיש בשעוני רבע השעה".

אמרה לו: "בין כך ובין כך לא אהפוך שולחני, שאין באחוריי אלא טחורים, ומי ישיעי מזעם בן מלך?"

אמר לאחרת: "וכי את האומללה שבזונות?"

השיבה לו: "משעה שפיסחת שבינינו נפחה נשמתה על קטורת סמים, לא נותרתי בדיוטה התחתונה אלא אני".

אמר לאחרת: "את האחת. חמש דקות צומקות זמני. אשיח לך דרך קצרה. כל שדרוש לי ממך הוא הסכמה לפסק דין, הסכמה שצודק נשיא בית דיננו, בג"ץ שלם בתפארתו, המותר לנו להמשיך במעשה הכיבוש?" לא סיים דבריו וגרונו נוער בשיהוק.

השיבה לו: "כשם ששיהוק זה יצא מפי בן המלך, כך על קלגסיו ליצא מגרון הנכבשים".

אמר לאחרת: "חזרי בכך בדבר אחד זה שאמרת, ואעשך שופטת עליון במלכותנו".

אמרה לו: "לאו".

אמר לאחרת: "אעשך אב בית דין למלכותנו".

השיבה לו: "מוטב לי להיקרא הירודה בפרוצות כל ימיי ולא להיעשות שעה אחת כאותו אב בית דין של מלכותכם; שאת עיניי גברתנים סרוחים ממלאים טיפות סרוחות, ואילו הוא ידיו ממלא בקילוחי דם ברואים בצלם אלוה".

נתקשר המלך אצל בנו, ואמר לו: "בני, רועי, ענני בדקה זו, או שנסיך כיאור ישרוך צפרדע".

והבן כאנוס, השיח באוזן אביו לפי תומו: "אבא, אחרי רבים להטות. רצתי והקמתי בית דין משתי פרוצות ומנשיא בית המשפט העליון. עלינו להביא באחת קץ לכיבוש".

קרא האב לשרי הצבא ואמר להם: "צאו מייד משטחיהם".

השיבו לו: "מה יום מיומיים?"

אמר להם: "כך הורה בית הדין".

השיבו לו: "וכי לא נטלת שופטים הבזויים על שוכריהם?"

אמר להם: "נטלתי היושב בראש בג"ץ ושתיים יושבות קרנות".

אמרו לו: "הלצות לקחת?"

אמר להם: "לא, כי שתיים נפקניות".

אמרו לו: "ומדוע לא עלובות שבהן לקחת?"

השיב להם: "לקחתי אחת שיבוא אדם על כל זונות שבעולם, ולא יבוא עליה".

אמרו לו: "ולמה לא עיוורת עיניה בשוחד?"

אמר להם: "לא כאותו אב בית דין של מלכותנו זונה שתומת עין זו, שהוא שופך דם אחרים לנפח בטנו בפסיונים, והיא שופכת בשרה להשביר בנה בלחם. הוא מביא על גר ויתום כל ביזיון שבעולם על מנת להביא מילות כבוד לפתחו, והיא מביאה בושת לפתחה על מנת להביא חיי כבוד לבנה".

אמרו לו: "הלשופטות תעשה את זונותינו?"

אמר להם: "מי שעשה שופטי המדינה לזונות, הוא שעשה זונות המדינה לשופטים".

לא גמר מילותיו ונתהפכו בני מעיו להפיח.

יצא ראש צבא וקרא לחייליו: "כשם שפיחת מלכנו לא תשוב עוד לפי טבעתו, כך אין טבעת המלך מספקת בידינו לשוב עוד לשטחיהם".

יצאה בת קול וקראה: "מלכות, הושבו שופטייך כבראשונה ויועציך כבתחילה. אמנם לא באו בך במקום שופטים עליונים, אלא יצאניות חותכות דינים. אבל אם הן כשופטות מלאכים, שופטי מלכותנו כשופטי אדם. ואם הן כשופטי בני אדם, שופטי מלכותנו כשופטי חמורים, ולא כחמור שאינו יודע אבוס בעליו ביושבו בדין בין בעליו לנכבשיו".

(כל קשר בין הדמויות שבמעשיה למציאות, אל תקרי אלא מקרי)